Letter from Sydney, Australia, to my grandparents on my mother's side
February 11, 2003

In this letter, I describe the apartment I have just rented, and some of my plans for the rest of the year. A description in English of the nature of Botany Bay is also included.

Kjære Nan og Bap,

Det er no seks dagar sidan eg fekk ny adresse her i Sydney. Det er ikkje store staden eg har funni, men for ein person er det stort nok. Stova er vel om lag tre ganger fire meter, med ein kjøkkenkrok bak ein skillevegg. Soverommet er om lag same storleik, med utgang til ein liten veranda og bad og toalett bak ei glidande dør. Heldigvis har alle romma vinduer, og dagsljoset kjem inn utan vanskar. Bustaden er møblert og har alt frå TV og vaskemaskin til brødristar og bestikk, so det er ikke mykje eg treng kjøpe. Dermed er det lettare for meg å flytte flytte på meg seinare, om eg skulle ynskje det. Eg er no på ein kontrakt for eit halvt år, men når han laup ut i august, treng eg berre gje tre vekers varsel når eg vil ut.

Eg har allereie so smått byrja tenkje på kva land eg kan dra til kommande november. Kan hende vil Mihran gje meg selskap noko av tida. Det gjeld å kjøpe flybillettane så tidleg som mogleg for å få ein god pris, så me får freiste ha planane våre klare før juni.

Eg er noko lenger frå COFA enn eg var i fjor, omkring tjue minutt i staden for ti, men er er nærare andre ting, som supermarknaden Coles og hovudgata i Surry Hills, med alle cafeane og resturantane. Jernbanestasjonene er ikkje langt unna heller, berre eit kvarters gange ned Devonshire Street, forbi to irske pubar. Likevel er det lite trafikk å høyre frå

bustaden. Bourke Street er ei lang, rolig gate med velvoksne tre på begge sider og gamle terassehus med murveggar og smijernsporter. Blokken eg er i er sju etasjar høg, og eg er på fjerde. Ein velbrukt heis tek meg opp og ned, og døra opnar og lukkar seg med knirk og rommel. Men det er alltids trappa, dersom han skulle slå seg vrang.

Eg tenkte eg skulle spørre om de kan undersøkje kor mykje det ville koste å sende sumarteltet mitt ned hit til Sydney. Det ligg i ein stor, orange bag med svarte reimar oppe i skapet øvst til høgre i rommet mitt. Eg har skrivi "sumartelt" på utsida, så ein kan ikkje ta feil. Vekta er om lag fire kilo, inkludert pluggane og teltstengane. Dei ligg i bagen saman med den grøne duken. Kan de få hjelp til å ta det ned og eventuelt sende det? Dersom det vert rom i eska kan dere godt legge i dei brune joggeskoa og.
Her er den nye adressa mi:

37/679 Bourke Street
Surry Hills 2010
Sydney NSW
Australia

Tlf: +61 2 9698 8292

Dette vert eit relativt kort brev, men eg skriv meir seinare.

Hilsen Edmund

Description of the nature of Botany Bay (not completed)

Walking through the remains of the ancient bush lands on the northern fringe of Botany Bay, I listen to the music of the forest. The crickets, unaffected by the heat, sing their monotonous midday songs, reminiscent of the hum one can sometimes hear coming from high power electricity cables. Tiny lizards, sunbathing on the track, run to the thick undergrowth for cover.

I settle down beneath a cliff down by the sea, on a dry ledge of rock just meters from the pulsating sea. From there, I watch the slow progression of the day, the soft changes in color, the graceful movements of the seabirds. The sinking afternoon sun is igniting thousands and thousands of tiny flashes of golden light in a wide triangle stretched across the water, its apex pointing toward the horizon. How wonderful the changing moods of nature are, how important the play of light is. Like the snow crystals sparkling in the eyes of the observer as the skis slide whispering through the frosty landscape. Or in the delicate drops of morning dew, still clinging to leaves and branches, splitting the crisp of morning light into its brilliant wavelengths of green, blue and purple – each droplet choosing a color from the spectrum, transforming itself into a jewel of light and water. Some branches might be adorned with so many droplets that each one seems to change color as ones viewpoint changes, as if the source of their brief beauty lay in some magic realm inaccessible to human reason.

I remove my gaze from the water and study the darkening silhouettes of the jagged headlands. Above, the blue color of the sky is just barely able to penetrate the smooth, gray layer of clouds. Airplanes make their descent toward the airport, but the roar of their jet engines is swallowed by the constant movement of the water of the water and the never ending pulse of the ocean. Seagulls wait patiently for some movement in the surface signaling food. Next to them, large, dark birds are drying their wings in the sea breeze. Thousands of tiny snails are scattered across the dry rocks,

conserving moisture with their shell, waiting for the moon to pull in the next high tide. The vertical surfaces of the cliffs are eroded into what seems like hardened wood or piles of enormous pancakes.

Not far away, the trickles of water where I heard the frogs sing under the full moon last year are almost dry. I hope the frogs will survive the drought.

White streams of agitated water are spilling over the sandstone rock platforms. A piece of rusted debris is taking on the appearance of the rocks around it, returning to nature. The disk of the sinking sun is illuminating some strands of clouds on its way toward the next day. The huge expanses of sparkling water are now turned into a river of gold surrounded by calm plains of blue and violet.

In the tidal zone, shells are clinging to the battered surfaces. The sandstone is full of strange holes and crevices, like miniature cave systems.